

Prachthuis

Het zal. Het zal worden
van onder beneden
van boven hoog boven
uit water rotsen en honing.

Uit wouden gewaaid
op snaren gespeeld
op vingers gefloten.

Onder een lucht
die nog nooit
bewolkt gewassen geblauwd is,
aan een gracht
die nog moet gegraven,
in een tuin
die nog niet is gezaaid.

7

Wat nu nog zwerft zal er aarden
wat rondslingert zal op zijn plaats
en jij van de een naar de ander
op zoek
zal worden gevonden.

Daar zal in stilte van taal
daar zal het staan en ons wenken

een huis waar alles woont.

Zwaluwzang

Zwaluw, maak zomer.
Maak in je eentje zomer, zwaluw.
Maak mij, verwinterde, open
voor nog veertig zomers.

Zwaluw ter hoogte van mijn
dichtgekorste ogen, wiek ze open.
Dat ik voorlopig nog niet neerzit
in dovenetels, dat ik zien mag

lentebloesemaan, en eten van de rode
moerbezie-levensboom – jij gouwezwaluw
scheervlucht-oever-toren-zolderzwaluw

thorazwaluw die de morgenstilte wekt,
zing, septembervogel, in mijn oren
je troostende nazomerzang

je nieuwe psalm.

School der poëzie

Ik wou dat ik een beetje zwart was
dat ik in een ver groen licht land woonde
niet in een klas zat maar in een tuin –
dan komt de grote Ilonka
met tassen vol gedichten
en zegt dag donkere mooie jongen
en leert mij lezen

dan mocht ik van haar
ook zelf gedichten schrijven hele vele
dan zou ik schrijven

ik zie de zon
als watervallen stralen
ik hoor de vogels krenkelen
in de boomtoppen
van mijn geboortewoud.

9

Dan zou zij mooi mooi zeggen
en nog eens mooi –
dan zou ik zeggen dank u wel

maar wou liever
ik bemin u
zeggen

grote Ilonka lieve.

Open brieven

Inlevingen deemoedig –
vingertoppen die langs
welvingen van voeten gaan
bijna zonder aanraken

mochten zo mijn brieven zijn geweest
alle duizend handgeschreven
duur verzegeld
zacht op harten af

fluisteringen van begeerte
in sluiers ingeweven –

open brieven voortaan
mijn gedichten. God geve.

10

Ook schreef ik voor in kerken
gezangen volgestouwd
met mijn onberedeneerbaar
godsverlangen.

En pamfletten,
hoe de wereld moet:
geen mens meer een geknecht
vernederd wezen.

Zinderend van woede
weeën en geluk
kromp ineen of ontvouwde zich
mijn leven.

Zeven

Ik liep op geketende voeten
met op mijn rug gebonden handen
mijn mond bedolven onder gedichten
van vreemden, liep klappertandend

van de een naar de ander
en smeekte: hoe moet ik het doen?
Waar, vroeg ik Hadewych, Vondel,
Vroman, heb jij het vandaan?

Gorter en Lucebert zwegen,
Hanlo snorde zijn Oote,
Nijhoff dacht van de rattenvanger
en de onstuimige bijen.

Ik heb het van deze zeven
en van het boek der boeken
psalm 8 en van ik weet niet –
ik heb het als iedereen

11

van iedereen en van niemand
uit God-is-liefde geboren
het volle licht in gejaagd
in lettergrepen gehuisvest.

Orpheus

Orpheus vond in een droom de vochtige
plek waar de aarde trilt als een luchtpijp
en daalde af.

Door wouden heengeduwde
zwerfsteen geworden, uitgedoofde ster
kwam hij de hond voorbij;
zag dat iedereen daar zweefde
enkel Euridice niet.

Die woonde in een zinken ton helder verlicht
en had haar minnaars: deurpost,
spanten van een bed, een boom –
giechelend om haar glooiend lichaam
wachtend op hem maar zonder het te weten.

12

Hij diende zeven jaar de Grote Veerman
om haar te krijgen, en nog zeven jaar.
Dacht soms ik loop het land in
als een paard, zal niet meer vreten –
werd het dag
deed hij zijn werk en wachtte.

Na nog eens zeven mocht ze mee.
Ze was van zitten slapen
doelloos en dik geworden.
Als ik zing, dacht hij,
wordt zij in mijn spoor misschien
zo mooi als vroeger.

Goed dan, zij loopt achter hem aan,

zijn lange rug is ouder wel, behaarder,
maar nog dezelfde die zij ooit gestreeld heeft.

Toen plotseling
wist hij niet meer of zij het was.
De melodie was hem vergaan.
Het rode hout, zoals in elke onderwereld,
stond er goed bij, zag hij. Hij keek niet om.

Slapend lopen zij zonder geluid.
Ik voel mijn schoot ontstaan, droomt zij,
je loopt me wakker –
de vellen van mijn ogen zijn nog zwart
van wachten op jouw ogen, kijk me levend
als je me liefhebt, roept zij,
loop toch harder.

13

Lopen op dunne repen ziel. Ik heb
niet omgekeken, bidt hij en wij zullen
de aarde zien tot onze tweede dood.

Zonlicht waait voor de wind uit
op het water.
Het gras is donker. Dieren langs hen heen.

Hij loopt. En weet niet meer
of hij heeft omgekeken

en waar de aarde is –
beneden, boven?